

[Aksel Larsen.]

alle Landbrugere over een Kam. Man maa gøre Forskel, se, hvordan det er for de forskellige Kategorier af Landbrug.

Endvidere bliver man ogsaa nødt til at se paa, hvorledes de paagældende Landbrugeres økonomiske Forhold, Ressourcer og Reserver i øvrigt er beskafne. Jeg kan vist bedst illustrere det Synspunkt, jeg mener man bør anlægge, ved at sammenligne med det Synspunkt, som Regering og Rigsdag anlægger, naar det drejer sig om andre Befolkningsgrupper end Landbruget. Lad mig nævne f. Eks. Fiskerne! Vi har ved sjældne Lejligheder her i Tinget faaet gennemført beskedne Hjelpeforanstaltninger for Fiskerne. Hvad har saa været Regelen? Jo, det var kun de trængende, der kunde faa denne Hjælp, hvad enten Hjælpen nu skulde ydes i Form af Tilskud eller — hvad der var mere almindeligt over for Fiskerne — i Form af Laan, som absolut, ubetinget, skulde tilbagebetales. Fiskerne skulde ikke alene være trængende, de skulde være værdige trængende, og de skulde kunne dokumentere deres Trang. En Fisker, der havde Penge i Sparekassen — han var saa sandt afskaaret fra at faa Hjælp. Fiskerens Stilling skulde være saadan, at han absolut ingen Muligheder havde for fortsat at udøve sit Erhverv, hvis han ikke fik dette Driftslaan eller Tilskud. Det var de eneste Betingelser, hvorunder Fiskerihjælpen kunde udbetales — saadan var det altid.

Hvorfor anlægger man ikke den samme Betragtningssmaade over for Landbruget? Hvorfor siger man ikke: Vi er villige til at give Tilskud, ikke til Landbruget som saadant, men til de Landbrugere, der trænger; men det skal være virkelig trængende, og de skal kunne dokumentere deres Trang. Vi kan ikke have, at en Landbruger, der maaske sidder paa en gældfri Gaard og har 10 000, 50 000, 100 000 eller maaske 4 Mill. Kr. paa Rente, i Obligationer og andre Værdipapirer eller andre Banktilgodehavender, faar Tilskud af det offentlige. Saadan siger man ikke; men vi mener, man burde sige, at Tilskuddet til den enkelte Landbruger gøres afhængigt af, om han virkelig er trængende.

Det kan ikke være saa svært at tilegne sig den Tankegang, der skal til for at gennemføre en saadan Betragtningssmaade. Tænk blot paa, hvordan f. Eks. Reglerne for Aldersrentenydere er! Hvad Aldersrentenyderne angaar, er det saadan, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Folk kan faa Aldersrente, afhænger af, om de har nogen Indtægt. Hvis de har en Indtægt, trækker det

fra i Mulighederne for at faa Aldersrente, og hvis Indtægten naar op over en vis Størrelse, kan de slet ingen faa. Hvis en Aldersrentenyder — og for den Sags Skyld ogsaa en Invalidrentenyder — har lidt paa Kistebunden, et Par Tusind Kroner eller maaske lidt mere i Sparekassen, skal det omhyggeligt opgives til Myndighederne, og saa nedskærer man Aldersrenten eller Invalidrenten i Forhold til vedkommendes Formue, uanset om vedkommende ikke har anden Indtægt end denne beskedne Formues Afskatning. Der findes i Loven ganske detaillerede Regler desangaaende, og naar man kan anlægge dette Synspunkt over for Aldersrentenydere, kan man vel ogsaa anlægge det over for Landbrugere.

Endelig er der, for at finde et tredje Sammenligningsgrundlag, de arbejdsløse, Ogsaa for deres Vedkommende er det saadan, at Spørgsmaalet, om de kan faa Hjælp af Samfundet, afhænger af deres Indtægts- og Formueforhold. I den Forbindelse kan jeg ikke undlade igen at gaa tilbage og erindre om, hvordan Fiskerne blev behandlet. Da den sidste Lov om Laan til Fiskeriet — en endogsaa meget karrig Lov, og det vil sige noget, naar man taler om Fiskerilove — blev vedtaget, da kæmpede jeg forgæves imod Bestemmelser i den, hvori der stod, at Fiskeren ikke alene skulde være værdig trængende, men han skulde om fornødent skaffe Attest for, at han var flittig og ædruelig. Hvorfor skal Landbrugerne ikke skaffe Attest for, at de er flittige og ædruelige? Hvorfor er det kun Fiskerne, de skal have dette Mindreværdsstempel paa sig? Det er jo et Mindreværdsstempel, man sætter paa dem.

Jeg beklager, at jeg ikke her kan finde nogen anden Forklaring, end at Fiskerne dels ikke er en saa talrig Vælgerkategori som Landbrugerne, og dels at Fiskerne absolut gennemgaaende er Smaakaarsfolk, medens der er Storfolk mellem Landbrugerne. Uanset om en Proprietær eller Godsejer overhovedet selv beskæftiger sig med Gaardens Drift, uanset om han bestiller det Gud lader skabe, uanset om han er en Dovenkrop af den anden Verden, uanset om han drikker til den store Guldmedalje, skal han have Tilskud af Staten. Saa er der ingen Grænse sat. Men hvis det drejer sig om en fattig Fisker, maa han komme med Attest for, at han er flittig og ædruelig.

Og hvad med en arbejdsløs? Jeg har haft Lejlighed til at se nogle af de berygtede Registrarer. Det var en Fejltagelse, jeg fik dem at se, men derfor var de ikke mindre